

تانکرهای LNG بدون مشتری ماندند

دیگری برای این محموله‌ها باشند. از میان چهار تانکر LNG، سه محموله LNG در قطر و یک محموله در عمان بارگیری شده و در ابتدا خاور دور را به‌عنوان مقصد خود تعیین کرده بودند. اکنون دو تانکر به پایانه ساوت هوک در انگلیس رسیده‌اند و یکی دیگر در خلیج عمان بوده و به سوی خلیج فارس برمی‌گردد. این شرایط همچنین باعث شده تا قیمت تحویل محمولات فوری LNG در بازار در اواسط ماه فوریه به کمترین مقدار، یعنی حدود ۲/۷۰ دلار در هر یک میلیون بی.تی.یو (Btu) کاهش یابد. ■

پراکنده هستند. ویروس کرونا تاکنون بیش از ۶۰ هزار نفر را مبتلا کرده و تاثیر شدیدی روی تقاضا برای انواع انرژی داشته و بازار LNG که پیش از این به دلیل گرما با افت قیمت‌ها روبه‌رو شده بود را دچار ضعف بیشتری کرده است. شرکت CNOOC که بزرگ‌ترین خریدار گاز در چین است، در پی شیوع کرونا وضعیت اضطراری اعلام کرده و قراردادهایش با سه تامین‌کننده را به حال تعلیق درآورده است. در نتیجه شرایط اخیر، قیمت‌ها به شدت افت کرده و شرکت‌ها را واداشته است به دنبال خریداران

در پی شیوع ویروس کرونا در چین - که تقاضای این کشور را به شدت کاهش داده است - چهار تانکر LNG به مقصد شمال آسیا مجبور شدند تغییر مقصد داده یا مسیر جدیدی را در پیش بگیرند. یک تحلیلگر LNG در شرکت اطلاعاتی کپلر به رویترز گفت: علاوه بر تغییر مسیر تانکرهای مورد اشاره، تعداد ۱۵ تانکر دیگر هم در سطح جهانی و به دلیل کاهش تقاضا امکان تحویل محموله خود را از دست داده و مجبورند به‌عنوان مخزن شناور به‌فعالیت خود ادامه دهند که ۱۱ فروند آنها نیز در سراسر آسیا

شیل موجب تغییر روابط شرکت‌های بالادستی و میان‌دستی در صنعت نفت و گاز شده است

می‌گوید: «ما می‌توانیم حجم تولید را افزایش یا کاهش دهیم که از بسیاری جهات عالی است؛ اما مسئله‌ای که ما با آن روبرو هستیم، روابط با شرکت‌های میان‌دستی می‌باشد چرا که شفافیت در این امر مسئله‌ای بحرانی و پرجالش است». برخی دیگر معتقدند که: شرکت‌های میان‌دستی معمولاً خواهان نرخ بهره‌برداری به میزان ۸۰ الی ۹۰ درصد هستند، در حالی که شرکت‌های بالادستی خواهان نرخ ۵۰ درصدی هستند و به همین دلیل می‌توانند به سرعت حجم تولید را افزایش داده و الباقی ظرفیت را به کار بگیرند. در حالی که شرکت‌های میان‌دستی به دنبال این اطمینان خاطر هستند که میزان از پیش تعیین‌شده‌ای از تولیدات را به عنوان بخشی از توافق‌نامه دریافت کنند، تولیدکنندگان درصدد اطمینان یافتن از این مسئله هستند که احداث خطوط لوله انتقال نفت به موقع انجام شود تا نفت و گاز تولیدی به‌موقع به سودآورترین مکان‌ها انتقال یابد. به‌عبارتی، سابقه‌ای که نشان دهد آنها این‌گونه پروژه‌ها را به‌موقع و با بودجه تعیین شده، اجرا می‌کنند. ■

نیزعلاقه‌ای به داشتن خط لوله ندارند. آنها به دنبال خطوط لوله انتقال نفت هستند که بتواند محصولشان را به پردرآمدترین مناطق منتقل کند. مسئولین شرکت Finley Resources که در حوضه نفتی Uinta مشغول است، نیز می‌گویند: ما می‌خواهیم تولیدات را از سر چاه به وسیله شرکت‌های میان‌دستی به شرکت‌هایی منتقل کنیم که می‌توانند بیشترین سرمایه را از آن به دست آورند؛ شما باید نقاط قوت و ضعف پالایشگران و شرکت‌های میان‌دستی را بشناسید. مقامات شرکت Marathon اضافه می‌کنند که: شرکت ما به دلیل مزیت‌های نسبی که در مقایسه با دیگر شرکت‌های نفتی فعال دارد قادر است سرمایه‌های خود را به حوضه‌های نفتی و گازی دیگری انتقال داده و از فعالیت خود در حوضه‌هایی که شرکت‌های میان‌دستی ظرفیت کافی ندارند، بکاهد. اما شرکت‌های میان‌دستی به دنبال تضمین‌هایی جهت بازگشت سرمایه‌گذاری خود در پروژه‌های جدید هستند که این مسئله به تولیدکنندگان فشار وارد می‌کند. تام لیود، مدیر بازاریابی Marathon

انقلاب نفت و گاز شیل، منجر به تغییر شیوه همکاری تولیدکنندگان (شرکت‌های بالادستی) و شرکت‌های میان‌دستی شده است. کارشناسان نفتی این مسئله را ناشی از تغییر در سرعت تولید نفت و گاز شیل عنوان می‌کنند که منجر به تغییر در بازه‌های زمانی تولید و تقاضا شده است. این موضوع که سرعت حفاری در سازندهای غیرمتعارف توسط تولیدکنندگان، می‌تواند شرکت‌های میان‌دستی را با مشکل مواجه کند، مورد توافق شرکت‌کنندگان در کنفرانس بین‌المللی NAPE در هیوستون آمریکا بود. مدیر بازاریابی شرکت نفتی Marathon می‌گوید: شرکت ما قادر به افزایش نرخ تولید با توجه به حضور در چندین سازند شیل می‌باشد، اما مشکل اصلی پیدا کردن خطوط لوله جهت انتقال فوری این حجم از تولید است. وی افزود: ما قادر به تولید با سرعت بیشتر در این میدان‌های غیرمتعارف هستیم، اما خطوط لوله و امکانات شرکت‌های میان‌دستی در این زمینه نیز، تعیین‌کننده هستند. در حال حاضر با توجه به افت ادامه‌دار قیمت نفت و گاز، تولیدکنندگان

برنامه فروش پالایشگاه‌های شرکت پتروبراس

سرمایه‌داران آسیایی و به‌خصوص چینی برای ورود، اقدام کنند به طوری که شرکت CNPC و پتروبراس مذاکرات خود را در این خصوص نهایی کرده‌اند. شرکت پتروبراس هم‌اکنون به دنبال تکمیل طرح احداث نیروگاه حرارتی و تأسیسات گازی است که حجم تولید گاز آن به ۲۰ میلیون متر مکعب در روز می‌رسد و در سال ۲۰۲۱ به بهره‌برداری خواهد رسید. شرکت پتروبراس در نظر دارد ۵ پالایشگاه خود را در کنترل نگه دارد و بیشتر بر فعالیت‌های صنعتی و کشاورزی در استان‌های ریودوژانیرو و سائوپائولو تمرکز کند. ■

در واقع تلاشی برای پایان دادن به انحصار شرکت پتروبراس در بخش پائین‌دستی است که در مجموع ۹۸ درصد از ظرفیت پالایشی ۲/۱ میلیون بشکه در روز برزیل را در اختیار دارد. طی توافق انجام شده بین شرکت و نمایندگان بخش خصوصی، مقرر شد که در راستای تشویق بخش خصوصی، شرکت پتروبراس هشت پالایشگاه از ۱۳ پالایشگاه خود را به فروش برساند. در مرحله اول این طرح، بیش از ۲۰ شرکت نفتی و گازی و مؤسسات مالی یک توافق‌نامه محرمانه برای مشارکت در این فرآیند امضاء کردند و انتظار می‌رود

شرکت پتروبراس برزیل به منظور اجرای مرحله بعدی برنامه واگذاری بخش پایین‌دستی خود به بخش خصوصی، فروش چهار پالایشگاه باقی‌مانده خود را اعلام کرده است. برنامه فروش پالایشگاه‌های شرکت پتروبراس تا پایان سال ۲۰۲۰ نهایی شده و پیش‌بینی می‌شود که ظرف یک بازه پنج ساله دارایی‌های این شرکت به ارزش ۲۰ تا ۳۰ میلیارد دلار به فروش برسد. طبق گفته مقامات پتروبراس در ماه دسامبر، انتظار می‌رود که با فروش دو شبکه خطوط انتقال گاز در مجموع بیش از ۱۳ میلیارد دلار عاید شرکت شود. این طرح

خطر در کمین پالایشگران آسیایی؛ کرونا پالایشگاه‌های تی پات را تا خاموشی کامل

پیش می‌برد

نتیجه خوراک نفت خام آنها نیز کاهش یابد. پیش‌بینی می‌شود که پالایشگاه‌های چینی با ۷۰ درصد ظرفیت خود کار کنند، در حالی که این رقم برای پالایشگاه‌های استان‌های شرقی به حدود ۵۰ درصد نیز خواهد رسید. چرا که سود ناشی از تولید محصولات پالایشی بارزشی چون سوخت جت، بنزین و نفت‌گاز در حال کاهش است. آنها همچنین اعلام کرده‌اند که پالایشگاه‌های مستقل چینی که تی پات "Tea Pot" نامیده می‌شوند، بیش از دیگر پالایشگاه‌های آسیایی و چینی آسیب خواهند دید و احتمالاً تا توقف کامل فعالیت خود پیش بروند. چرا که این نوع پالایشگاه‌ها به بازار داخلی و محلی چین وابسته هستند و مجوزی برای صادرات محصولات خود ندارند. ■

۱۴ فوریه گرد هم آیند و نسبت به کاهش بیشتر تولید نفت به میزان ۵۰۰ هزار بشکه در روز تصمیم لازم را اتخاذ کنند. به علاوه، آن‌طور که گفته می‌شود شیوع این ویروس در اولین گام بر سیستم حمل‌ونقل اثرگذار بوده است به طوری که در حال حاضر بسیاری از شهرهای چین در قرنطینه کامل به سر می‌برند و سیستم حمل‌ونقل آنها به‌طور کامل متوقف و همچنین بسیاری از برنامه‌های پروازی داخلی و خارجی آنها لغو شده است. بنابراین ملاحظه می‌شود که پیش از بازار نفت، این بازار فرآورده‌های نفتی است که به‌طور واقعی از انتشار ویروس کرونا متاثر شده است. معامله‌گران انتظار دارند که به دنبال کاهش مسافرت‌های جاده‌ای و هوایی در چین، ظرفیت تولید پالایشگاه‌های آسیایی و در

ترس از شیوع ویروس "کرونا" همچنان بر بازار نفت سایه افکنده است. هرچند ابهام در شعاع گسترش این ویروس و مدت زمان انتشار آن همچنان مهم‌ترین عامل اثرگذار بر بازارها از جمله نفت است، با این حال با گذشت زمان، بیش از گذشته مشخص می‌شود که گسترش این ویروس، چگونه بازار طلای سیاه را تحت تأثیر قرار خواهد داد به طوری که در هفته‌های اخیر که اخبار وجود این ویروس در چین و جهان پیچیده تاکنون حدود ۱۰ دلار معادل ۱۶ درصد از ارزش نفت کاسته شده و در کمترین سطح، طی سه ماه اخیر به فروش می‌رسد. همین عامل باعث شده تا اوپک پلاس (اعضای اوپک به علاوه روسیه) با هدف پیشگیری از کاهش بیشتر قیمت، جلسه ماه مارس خود را یک‌ماه جلو انداخته و در روزهای ۱۵-

LPG به عنوان رایج ترین خوراک پتروشیمی جایگزین نفتا می شود

پتروشیمی انتخاب شدند، که منجر به حداکثر شدن استفاده از LPG به عنوان خوراک در اروپا شد. همچنین قدرت بازار LPG در آسیا و حجم صادرات LPG از آمریکا دو عامل تعیین کننده در بازار هستند. انتظار می رود که تقاضا و تولید فرآورده های پتروشیمی مانند اتیلن و پروپیلن بین سال های ۲۰۱۹ و ۲۰۲۰ به ترتیب به طور متوسط ۳ و ۸/۲ درصد افزایش یابند و قسمت عمده این افزایش تولید در آمریکا، خاورمیانه و آسیا متمرکز خواهد بود. اخیراً مراکز پتروشیمی در اروپا تأیید کردند که علی رغم سود کم، قصد ادامه خرید نفتا و نگه داشتن نرخ تولیدشان را دارند که انتظار می رود این روند در ۲۰۲۰ نیز ادامه یابد. اگرچه در مورد چگونگی آربیتراژ (اختلاف قیمت میان بازارها) در جهان عدم قطعیت وجود دارد، اما می توان با اطمینان گفت که در شروع سال جدید میان بازارهای نفتا و LPG اختلافات زیادی وجود خواهد داشت. ■

کارشناسان بازار انتظار دارند که این روند در ۲۰۲۰ ادامه یابد، بنابراین فشار رو به پائین بر قیمت LPG باقی می ماند. در کنار گسترده گی عرضه LPG، بازار نفتا در اروپا با کمبود مواجه بود؛ چرا که به علت حمله به تأسیسات عربستان در اواسط ماه دسامبر، عرضه نفتا تضعیف شد و مصرف کنندگان نهایی پتروشیمی اروپا و آسیا به دنبال تحویل سریع نفتا بودند. واردات نفتا آسیا از اروپا افزایش یافت، قیمت بالاتر نفتا و کمبود موجودی آن منجر به انقباض بیشتر بازار و افزایش ۲۲ درصدی قیمت نفتا از ابتدای سپتامبر شد. با افزایش عرضه LPG و کمبود عرضه نفتا، شکاف قیمتی نفتا پروپان رکورد سطوح سالانه در ۲۰۱۹ را شکست. در ژوئیه، ارزش تخفیف پروپان ۱۹۶ دلار در متریک تن بود که بیشترین شکاف قیمتی از اواخر ژوئیه ۲۰۱۵ است. با وجود این تخفیفها، پروپان و تا حدودی بوتان در رقابت با نفتا به عنوان خوراک

به علت قیمت بالای نفتا برای مصرف کنندگان نهایی در صنعت پتروشیمی در سال ۲۰۲۰، انتظار می رود که استفاده از گاز مایع (LPG) به عنوان خوراک ادامه یابد؛ اگرچه قیمت ها به شدت تحت تأثیر جریانات بین المللی هستند. با پیش بینی افزایش عرضه LPG توسط آمریکا و تقاضای بیشتر آسیا، چشم انداز بازارهای نفتا و LPG در اروپا عمدتاً به نرخ های حمل و نقل و فرصت های آربیتراژ بستگی دارد. در سال ۲۰۱۹ سود پالایشی نفتا در بازار اروپا ضعیف بود و مقدار متوسط آن در مقایسه با LPG برابر با منفی ۵/۷ دلار در تن (در مقایسه با منفی ۴ دلار در سال ۲۰۱۸) بود. قیمت های کمتر LPG نسبت به نفتا، متناظر با افزایش سطح عرضه LPG در اروپا می باشد. بر اساس برآورد آژانس بین المللی انرژی، در فاصله سال های ۱۸-۲۰۱۵ صادرات پروپان از آمریکا ۵۴ درصد و نرمال بوتان ۱۱۵ درصد افزایش داشته است.

نیاز کویت به ۱۸۰ میلیارد دلار تأمین مالی طی ۶ سال آینده

میزان ۱/۷ میلیون بشکه در روز عرضه نفت خود به بازارهای جهانی را کاهش می دهد تا تأثیر عرضه اضافی مورد انتظار در سه ماهه اول را خنثی کند. این توافق نامه از ۱/۲ میلیون بشکه در روز که در سال ۲۰۱۹ اجرا شده بود، عمیق تر شده است. سهمیه کویت در توافق جدید ۲/۶۵۷ میلیون بشکه در روز است و این در حالی است که تولید آن در ماه دسامبر برابر با ۲/۷۱ میلیون بشکه در روز بوده که منطبق با سهمیه این کشور در سال ۲۰۱۹ بوده است. صندوق بین المللی پول همچنین پیش بینی

بزرگی از هزینه های را شامل می شود. این در حالی است که درآمدهای غیرنفتی کویت با معرفی ۵ درصد مالیات بر ارزش افزوده و سایر درآمدها، می تواند افزایش پیدا کند. در گزارش صندوق همچنین اعلام شده است که: کاهش رشد اقتصاد جهان در پی افزایش تنش های بین المللی می تواند منجر به کاهش قیمت نفت شود و کاهش پایدار قیمت نفت باعث کسری بودجه و افزایش نیازهای مالی می شود. اوپک پلاس در حال اجرای توافق نامه ای است که طی آن تا پایان ماه مارس به

صندوق بین المللی پول اعلام کرد؛ در صورتی که کویت به عنوان چهارمین تولیدکننده بزرگ اوپک، اصلاحات اقتصادی شامل کاهش هزینه ها و افزایش درآمدها را اجرا نکند، طی ۶ سال آینده نیازمند ۱۸۰ میلیارد دلار تأمین مالی خواهد بود. این میزان برابر با ۲۰ درصد تولید ناخالص داخلی سالانه این کشور است. براساس گزارش این صندوق، کویت نزدیک به ۵/۷ درصد از تولید ناخالص داخلی خود را به پرداخت یارانه سوخت، برق و آب اختصاص می دهد و پرداخت دستمزد، نیز بخش

کرده که اگر کویت به اصلاحات اقتصادی تن در ندهد، تراز مالی تلفیقی این کشور که مازاد ۵/۵ درصدی از تولید ناخالص را در سال ۲۰۱۹ دارا است، در سال ۲۰۲۵ دچار کسری به همین میزان خواهد شد. بدهی‌های دولت با فرض عدم محدودیت در استقراض، از ۱۵ درصد تولید ناخالص داخلی در سال ۲۰۱۹ به ۷۰ درصد در سال ۲۰۲۵ خواهد رسید. صندوق بین‌المللی پول در ادامه گزارش اظهار کرد: افزایش تنش‌های امنیتی و یک محیط ژئوپلیتیکی چالش برانگیز در منطقه می‌تواند

سرمایه‌گذاری و رشد منطقه خلیج فارس را تحت تأثیر شدید قرار دهد. کویت پیش‌بینی می‌کند که کسری بودجه سال مالی ۲۰۲۱-۲۰۲۰ به دلیل پائین آمدن درآمد نفت طبق توافق کاهش تولید در اوپک، بیشتر شود. لذا کسری بودجه کویت برای سال مالی ۲۰۲۱-۲۰۲۰ که از آوریل آغاز می‌شود، به ۳/۳۰ میلیارد دلار (۲/۹ میلیارد دینار) افزایش خواهد یافت. این در حالی است این میزان برای سال مالی قبل ۳/۲۵ میلیارد دلار (۷/۷ میلیارد دینار) پیش‌بینی شده بود. درآمدهای نفتی نیز با

کاهش ۱۱ درصدی، از ۱۴/۵ میلیارد دینار در سال قبل به ۱۲/۹ میلیارد دینار خواهد رسید. بودجه سال مالی جدید نیز بر مبنای قیمت نفت ۵۵ دلار به ازاء هر بشکه بسته شده است. لازم است اشاره شود پس از این که دولت کویت تصمیم گرفت ۱۰ درصد از درآمد خود را برای نسل‌های آینده تخصیص دهد، نقطه تعادل بودجه به ۸۶ دلار به ازاء هر بشکه رسید. نقطه تعادل بودجه در سال گذشته، با فرض تولید ۲/۸ میلیون بشکه در روز، حدود ۸۰-۷۵ دلار به ازاء هر بشکه بود. ■

کاهش تولید نفت اوپک به دنبال شیوع ویروس کرونا در چین

به دنبال شیوع ویروس کرونا در چین و کاهش قیمت نفت، کشورهای اوپک درصدد کاهش تولید خود هستند. به نقل از یک منبع آگاه در سازمان اوپک، دو هفته پیش رو نه تنها برای بازار نفت بلکه برای اقتصاد جهانی دوره بحرانی خواهد بود. هم‌اکنون وزیران اوپک پلاس در حال رصد بازار به منظور اتخاذ تصمیم جهت هرگونه اقدام لازم هستند.

وزیر نفت عربستان اعلام کرده کشورهای اوپک به دنبال آرام کردن بازار پس از شیوع ویروس کرونا در چین هستند که در نتیجه آن، این کشور به تعطیلی کشیده و قیمت نفت به زیر ۵۹ دلار در هر بشکه سقوط کرده است. وی همچنین ابراز داشته است که کشورش ظرفیت و انعطاف لازم را برای بازگرداندن ثبات به بازار نفت داراست و عربستان به دقت تحولات بازار نفت را پیگیری می‌کند و تأثیرات آینده شیوع این ویروس در چین را مدنظر قرار می‌دهد. وی همچنین اضافه کرد که بیشترین اثر این

بیماری بر بازار نفت، جنبه روانی آن است. کشور چین به عنوان دومین اقتصاد بزرگ جهان به طور میانگین در سال ۲۰۱۹ روزانه ۱۰/۱۶ میلیون بشکه نفت خام وارد می‌کرد. هم‌اکنون برخی از شهرهای این کشور در قرنطینه هستند تا از شیوع ویروس کرونا جلوگیری به عمل آید، هر چند تاکنون این ویروس به برخی از کشورها، همچون کانادا و آمریکا نیز سرایت کرده است.

پیش‌بینی می‌شود تقاضای نفت خام چین در هفته‌های آتی کاهش یابد. از طرفی، کشورهای تولیدکننده نفت (اوپک) نیز در نظر دارند به منظور تنظیم بازار تا پایان ماه مارس تولیدات نفت خویش را ۱/۷ میلیون بشکه کاهش دهند. تولید نفت عربستان هم در سطح ۹/۷۴۴ میلیون بشکه در روز باقی خواهد ماند که به اندازه ۴۰۰ هزار بشکه کمتر از میزان توافق شده در نشست اوپک بوده است.

امارات نیز به‌عنوان سومین تولیدکننده بزرگ اوپک به در پیش گرفتن اقدامات

احتیاطی تأکید ورزیده است. وزیر نفت امارات اظهار داشت که باید نسبت به کاهش تقاضای نفت اقدامات احتیاطی اتخاذ شود و درخصوص اثرات روانی آن بزرگ‌نمایی نشود. وی همچنین ابراز اطمینان کرد که همه اعضا به دنبال ثبات بازار هستند و در این راستا تلاش خود را به کار خواهند بست. وزیر انرژی الجزایر و رئیس کنونی اوپک هم ابراز داشته است که اثر شیوع این بیماری بر بازار نفت کوچک خواهد بود و بر اساس شواهد موجود، بدخیمی این بیماری از بیماری سارس در سال ۲۰۰۳ کمتر است. وی همچنین ابراز داشت: این کشور در کنار کشورهای عضو اوپک و دیگر کشورها آماده اتخاذ اقدامات لازم به منظور بازگرداندن ثبات به بازار نفت است. هم‌اکنون اعضای اوپک تولید خود را نسبت به ماه گذشته ۱۰۰ هزار بشکه کاهش داده‌اند. از میان اعضای اوپک، سه کشور ایران، لیبی و ونزوئلا شامل معافیت از توافق‌نامه کاهش تولید هستند. ■

افزایش استفاده آمریکا از نفت کوره گوگرد بالا به عنوان خوراک

در حالی که قوانین IMO منجر به از بین رفتن تقاضای نفت کوره سولفور بالا جهت سوخت کشتی‌ها شده، اما تقاضا برای آن جهت استفاده به عنوان خوراک در پالایشگاه‌ها افزایش شدید یافته است. پیش از اعلام قوانین جدید توسط IMO نیز نفت کوره گوگرد بالا به عنوان خوراک یا برای مخلوط شدن با نفت خام شیرین کاربرد داشت، اما به علت تقاضا در بخش سوخت کشتی، قیمت آن بالا بود و استفاده آن به صورت خوراک یا مخلوط با نفت خام توجیه اقتصادی نداشت. بسیاری از پالایشگاه‌های خلیج مکزیک اعلام کرده‌اند که میزان خرید HSFO به عنوان خوراک را در فصل چهارم سال

۲۰۱۹ افزایش داده‌اند. تخفیف قابل توجه برای HSFO نسبت به نفت خام در نیمه دوم ۲۰۱۹ منجر به ارسال محمولات (باز شدن پنجره آربیتراژ) نفت کوره با سولفور بالا (HSFO) از کشورهای نظیر روسیه به سواحل جنوب آمریکا (خلیج مکزیک) شد که تا آن زمان صادراتشان به آمریکا کاهش شدیدی را شاهد بود. واردات HSFO مورد نیاز آمریکا از روسیه، از ۲۸/۵ میلیون بشکه در سال ۲۰۱۶ به ۲۲/۸ میلیون بشکه در سال ۲۰۱۸ کاهش یافته بود. این در حالی است که واردات HSFO از روسیه تنها از اوت تا دسامبر ۲۰۱۹ مجموعاً ۲۶/۷ میلیون بشکه برآورد شده است. ■

اعمال قوانین جدید توسط سازمان بین‌المللی دریانوردی (IMO) در مورد سوخت کشتی‌ها (بانکر)، باعث شد تا نفت کوره با سولفور بالا (HSFO) از بازارهای جهانی خارج شود، اما کاهش عرضه نفت خام سنگین در خلیج مکزیک (US Gulf Coast)، روزه‌ای برای نفت کوره روسیه ایجاد کرده و به آن زندگی دوباره بخشیده است. دسترسی محدود به خوراک در این منطقه به واسطه بسته بودن پنجره آربیتراژ از اروپا همراه با تقویت اختلاف قیمت VGO و نفت کوره تقطیر مستقیم، موجب عدم تمایل پالایشگاه‌ها برای خریداری آنها شده و پالایشگاه‌ها به یافتن جایگزین برای خوراک ترغیب شده‌اند.

نگرانی‌ها در خصوص تولید نفت مکزیک علی‌رغم ثبات در سال ۲۰۱۹

ثبات‌زا برای تولید نفت را به سرانجام رسانده بود، لیکن شرایط این برهه زمانی متفاوت از دو سال گذشته است چرا که این فرآیند در مقطع کنونی نیازمند سرمایه‌های هنگفت جهت استخراج و صرف زمان زیاد است. شرکت نفت مکزیک در سال ۲۰۱۹ و به منظور تثبیت تولید نفت خام اعلام کرد که تولید خود را از ۲۰ میدان مستعد آغاز خواهد کرد و متخصصان داخلی را نیز برای حضور در این طرح دعوت می‌کند، اما با بروز مشکلات جدی برای تولید از میداین یاد شده، دولت مکزیک تنها طرح بهره‌برداری از ۱۷ میدان را برای تصویب به مجلس فرستاد و هم‌اکنون تنها ۴ میدان به صورت فعال در حال تولید نفت هستند که با این وضع بعید به نظر می‌رسد تولید نفت مکزیک به رقم تولید ۲/۴ میلیون بشکه در روز، هدف‌گذاری شده تا سال ۲۰۲۴ برسد. به گفته مدیرعامل مؤسسه انرژی GMEC، دولت مکزیک در تلاش است تا با انعقاد قراردادهای بلندمدت، سرمایه‌گذاران را به حفاری و تولید بیشتر از میداین نفتی تشویق کند، لیکن به دلیل سوءسابقه دولت مکزیک در پرداخت مطالبات، سرمایه‌گذاران علاقه چندانی در این خصوص از خود نشان نمی‌دهند. به گفته یکی از مقامات شرکت‌های خصوصی سرمایه‌گذاری، از آنجا که دولت مکزیک تنها به جمع‌آوری پول به منظور افزایش

بر طبق آمارهای رسمی منتشر شده، دولت مکزیک فرآیند کاهش تولید نفت خام در سال ۲۰۱۹ را متوقف کرده است. لیکن با توجه به کاهش سرمایه‌گذاری در بخش اکتشاف و بروز نشانه‌هایی از اشباع چاه‌های نفتی مهم در این کشور، تردیدهایی در خصوص ادامه این فرآیند به وجود آورده است. شرکت نفت مکزیک تولید روزانه خود را در ماه دسامبر ۲۰۱۹ به ۱/۷۱ میلیون بشکه در روز رسانید که ۷/۵ درصد بیشتر از ماه ژانویه سال گذشته است. مشاور فنی و حقوقی دولت مکزیک اعلام کرد که در سال ۲۰۱۸ و در دوران ریاست جمهوری کالدرون، این کشور اقدامات

بر طبق آمارهای رسمی منتشر شده، دولت مکزیک فرآیند کاهش تولید نفت خام در سال ۲۰۱۹ را متوقف کرده است. لیکن با توجه به کاهش سرمایه‌گذاری در بخش اکتشاف و بروز نشانه‌هایی از اشباع چاه‌های نفتی مهم در این کشور، تردیدهایی در خصوص ادامه این فرآیند به وجود آورده است. شرکت نفت مکزیک تولید روزانه خود را در ماه دسامبر ۲۰۱۹ به ۱/۷۱ میلیون بشکه در روز رسانید که ۷/۵ درصد بیشتر از ماه ژانویه سال گذشته است. مشاور فنی و حقوقی دولت مکزیک اعلام کرد که در سال ۲۰۱۸ و در دوران ریاست جمهوری کالدرون، این کشور اقدامات

تولید در قراردادهای خود، روی آورده و مطالبات سرمایه‌گذاران را جدی نمی‌گیرد، انگیزه‌ای در آنها برای سرمایه‌گذاری وجود

ندارد. عامل نگران‌کننده دیگر برای تولید نفت آن است که رفته‌رفته نشانه‌هایی از کم بازده شدن میدان‌های فعال فعلی در

حال بروز است. عمر بالای میادین نفتی مکزیکی خطر سقوط یک‌باره تولید نفت خام این کشور را افزایش داده است. ■

آژانس بین‌المللی انرژی از شرکت‌های نفتی می‌خواهد که برای گذار به انرژی پاک تلاش کنند

بر اساس گزارش پلاتس در ۲۰ ژانویه، آژانس بین‌المللی انرژی با پذیرش نیاز به ادامه سرمایه‌گذاری در صنایع نفت و گاز، از شرکت‌های شاغل در این حوزه خواست تا فعالیت‌های مرتبط با کمک به برنامه‌ی گذار به انرژی‌های پاک را تسریع بخشند. طبق این گزارش، شکست در تحقق برنامه کاهش تولید گازهای گلخانه‌ای توسط این شرکت‌ها، می‌تواند تهدیدی در جهت کاهش سودآوری و مقبولیت اجتماعی آنها در بلندمدت شود.

طبق گزارش IEA، صنایع نفت و گاز باید بدانند که گذار به انرژی‌های پاک چه معنایی دارد و آنها چه اقدامی در جهت تسریع در این زمینه خواهند داشت. از سال گذشته با افزایش اعتراضات طرفداران محیط‌زیست و عقب‌نشینی مؤسسات مالی از سرمایه‌گذاری در برخی پروژه‌های مربوط به سوخت فسیلی، تغییر حالت مهمی در فعالیت‌های شرکت‌های شاغل در نفت و گاز ایجاد شد. مدیر اجرایی آژانس بین‌المللی انرژی در بیانیه مذکور گفت: همه شرکت‌های شاغل در بخش انرژی از برنامه‌ی گذار به انرژی‌های پاک تأثیر می‌پذیرند.

وی افزود: تمامی بخش‌های صنعت نیازمند برنامه‌ریزی در جهت واکنش به این موضوع هستند و عدم فعالیت در این زمینه، گزینه مناسبی نیست. با وجود درخواست از شرکت‌ها به منظور

همکاری در این زمینه، IEA تأیید می‌کند که حتی با وجود تسریع برنامه‌ی گذار به انرژی‌های پاک، به سرمایه‌گذاری در پروژه‌های نفت و گاز نیاز است. طبق گزارش آژانس، اگر سرمایه‌گذاری در میادین نفت و گاز فعلی کاملاً متوقف شود، سالانه با افت ۸ درصدی تولید مواجه می‌شویم که بیش از هرگونه افت احتمالی در تقاضا می‌باشد. در نتیجه، سرمایه‌گذاری در میادین نفت و گاز موجود و بعضاً جدید، همچنان مدنظر است.

هنوز صنایع نفت و گاز ابزاری برای مشارکت در برنامه‌ی گذار به انرژی‌های پاک محسوب می‌شوند. فاتح بیرونی، مدیر اجرایی آژانس بین‌المللی انرژی گفت: اولین وظیفه فوری همه بخش‌های صنایع، کاهش میزان تولید کربن در فعالیت‌هایشان است. وی افزود: امروزه حدود ۱۵ درصد از تولید گازهای گلخانه‌ای مربوط به فرآیند استخراج و انتقال نفت و گاز به مصرف‌کننده می‌باشد که بخش عمده‌ای از این آلودگی به راحتی و به سرعت می‌تواند کاهش پیدا کند.

کاهش نشت گاز متان، تنها راه مهم و به صرفه برای صنایع جهت کاهش این گاز گلخانه‌ای است، اما IEA می‌گوید: راه‌های دیگری برای کاهش شدت تولید گازهای گلخانه‌ای ناشی از استخراج و

انتقال نفت و گاز وجود دارد؛ از جمله حذف سوزاندن گاز سرچاه و ادغام تولید انرژی تجدیدپذیر و تولید برق کم کربن و توسعه LNG. بیرونی گفت: با توجه به شرایط مالی و تجارب شرکت‌های صنایع نفت و گاز، آنها می‌توانند نقش حیاتی در جهت افزایش گزینه‌های تجدیدپذیر مانند انرژی بادی و دریایی داشته باشند، همچنین قادر به اجرای فن‌آوری‌های انرژی پاک سرمایه‌محور مانند جداسازی و ذخیره دی‌اکسیدکربن و استفاده از هیدروژن هستند تا به بلوغ برسند.

بنا به گزارش IEA، وظیفه مهم دیگر صنایع می‌تواند افزایش سرمایه‌گذاری در تولید سوخت‌هایی مانند هیدروژن، بیومتان و سوخت زیستی (biofuel) باشد که مزیت‌های گاز و نفت را بدون تولید گازهای گلخانه‌ای دارند. به گفته IEA، اگر جهان خواهان برخورد با تغییرات زیست‌محیطی است طی ده سال، باید سهم این سوخت‌های کم کربن از کل سرمایه‌گذاری در عرضه سوخت به ۱۵ درصد برسد. طبق این گزارش، در غیاب سوخت‌های کم کربن، گذار به انرژی‌های پاک، سخت‌تر و گران‌تر خواهد بود. حجم تغییرات زیست‌محیطی به قدری گسترده است که نیازمند مشارکت همه گروه‌ها بوده و همچنین به ثمر رسیدن این تلاش‌ها به حضور کامل صنایع نفت و گاز نیاز دارد. ■